

BİBLİYOGRAFYA :

A. F. Baillie, *Kurrachee: Past, Present and Future*, Karachi 1961; H. Feldman, *Karachi Through a Hundred Years 1860-1960*, Karachi 1970; M. A. Aziz, *A History of Pakistan*, Lahore 1979, s. 118-239; F. J. Goldsmid, "Karachi and its Future", *AQR*, V (1888), s. 440-446; C. L. Mariwalla, "Karachi, 1700-1840", *Journal of Indian History*, XIX, London 1940, s. 336-345; H. C. Malkani, "Karachi on the Eve of the British Conquest of Sind", *Sind Quarterly*, VI/3, Karachi 1978, s. 42-45; Gulam Mustafa Şah — D. M. Pathan, "History of Karachi from a Village of Sind to its Metropolis: Heads of Administration (1852-1981)", *a.e.*, IX/4 (1981), s. 12-14; M. Longworth Dames, "Karaçi", *IA*, VI, 336-338; A. Guimbretiére, "Karaçi", *EP* (Ing.), IV, 597-598; M. B. Pithawalla, "Karaçi", *UDMI*, XVII, 133-138.

ENVER KONUKÇU

KARADAĞ

Yugoslavya Federasyonu'na bağlı
bir cumhuriyet.

Balkanlar'ın batısında batıdan Bosna-Hersek ve Hırvatistan, güneydoğudan Arnavutluk sınırlarıyla çevrilidir. Kuzeydoğu ve doğusunda, 1991'de Yugoslavya'nın çözülmesinden sonra 1992'de birlikte Yugoslav Federasyonu'nu oluşturdukları Sırbistan bulunur. Daha gelişmiş bir kesimi olan Adriyatik sahiliyle İşkodra (Shkodër) gölü civarında verimli bir ova dışında ülkenin çoğu, yüksek Dinar Alpleri'nin kapladığı ekonomik ve sosyal yönden geri kalmış dağlık kısımlardan oluşur. Bölge Sırp-Hırvat dilinde Crna Gora, İtalyanca'da Montenegro adıyla anılır. Türkçe ismi de bunların tercümesine dayanır. Resmî adı Republika Crna Gora'dır.

Karadağ'ın başşehri Podgorica (1945-1991'de Titograd), yüzölçümü 13.812 km²'dir. 1990'dan kısa bir süre önce nüfus, % 70'in az üzerinde Ortodoks hıristiyanlar (Karadağlılar ile kısmen Sırlar) ve % 20'si müslümanlar (üçte ikisi Boşnak, üçte biri Arnavut) olmak üzere 1999 yılında tahmini 680.000 idi. Bunun dışındakiler ise Hırvatlar ve kendilerini Yugoslav olarak tanıtanlardan oluşur. Podgorica (1991 nüfusu 118.059) dışında başlıca şehirleri Nikšić, Bijelo Polje, Pljevlja, Ulcinj, Cetinje, Bar, Budva ve Kotor'dur.

VI ve VII. yüzyıllarda Slavlar'ın bölgeye gelmesinden sonra kısmen Katolikleştirilmiş olan eski Balkan halkları, göçebelik ve Balkan ailesi diye adlandırılan ataerkil aile yapısı tarafından karakterize edilen kendi otonom yaşam tarzlarını sürdürbildikleri dağlara çekildiler. Ovada, zamanla harabe durumundaki Roma'nın

bölge başşehri olan ve hıristiyan Güney Slav Prensiği Duklja'ya adını veren Diocleia'da yeni bir politik oluşum ortaya çıktı. XI. yüzyılda Duklja ismi yerini ovanın ortasından geçen ana nehirde alan Zeta'ya bıraktı. Prensiğ 1077'de bir krallık haline geldi. Bosna ve Sırbistan'ın merkez bölgesi olan Raška'yı da içine alan Zeta'nın sınırları bir asır öncekinden birkaç kat genişliğindeydi. Bu sırada dinî alanda Roman Katolikliği'nin etkisi yayılmaktaydı. 1101'den sonra devlet anarşi içine düştü, böylece Zeta Sırp ve Bizans hâkimiyeti arasında sürekli el değiştirdi. 1189 yılında Sırbistan hâkimiyetini sağlamıştı, fakat Zeta'ya bir tür özel statü tanındı. Sahil kasabaları Katolik olarak kalırken iç bölgelerde Ortodoks kilisesi üstünlük sağladı. Bu dönemde Crna Gora (Karadağ) ismi ilk olarak kullanıldı. Sırbistan, XIII. yüzyılın ikinci yarısında çözülmeye başladığında Zeta büyük oranda bağımsızlığını elde ettiyse de yerel feodal beylerin komşularıyla ya da birbirleriyle sürekli mücadeleleri yüzünden politik istikrara kavuşamadı.

Osmanlılar'la ilk çarpışma 1385'te gerçekleşti. 1421'de Balšići ailesinin son idareci Zeta'yı miras olarak Sırp despotuna bıraktı. Bölge, Crnojević desteğinde yayılan Venedik gücüyle zorlu mücadelelere sahne olurken aynı zamanda Osmanlılar da doğudan nüfuz ettirdi. İlk Osmanlı idaresi Fâtih Sultan Mehmed döneminin son yıllarında tesis edildiye de onun vefatı üzerine Crnojević bazı yerleri geri almayı başardı. Fakat bu durum direnme güçlerini kaybetmeleriyle sona erdi. Burası İşkodra sancağının bir parçası haline getirildi, 1514'te Crnojević'in soyundan gelen ve Osmanlı eğitimi almış olan İskender Bey'in idaresinde Zeta'dan daha küçük olan Karadağ kesimi ayrı bir sancak

şeklinde teşkil edildi. Başlangıçta bazı tereddütlerden sonra Osmanlılar bütün bölgeyi padişah hassı durumuna getirdiler ve hâne başına bir altın (filori) olarak tesbit edilen vergileri doğrudan doğruya hazinece tahsil edildi. Vergilerin topluca alınması (maktû sistem), Venedik veya âsilerle olan çatışmalarda askerî yardım istenmesi, tuz madenlerinde bir miktar insan gücünden faydalanılması ve Podgorica kadısının ara sıra karışması gibi hususlar dışında idareciler mahallî işlere ve halkın yaşayış tarzına fazlaca müdahale etmediler. Başlangıçta bazı araziler İskender Bey ve Ortodoks kilisesinin mülkiyetinde olmakla birlikte sonraları sadece kilise arazileri önem kazanmıştır. Karadağ, Osmanlı öncesi sosyopolitik yapılarla bağlantısı az olan ya da hiç olmayan göçebe kabilelerin oluşturduğu gevşek bir konfederasyondur. Gerçekte bu nevi bir yaşam tarzının ortaya çıkışı temelde sınırdaki dar arazi şeridinin özel şartlarına bağlı bir durumdu. Cetinje Ortodoks piskoposu (Çetine vladikası) tedricen en yüksek otorite haline geldi ve ailesi de hâkim hânedan oldu. Kadim Zeta'nın önemli bir kısmı İşkodra, Dukagjin, Prizren, Vuçitrin ve Hersek gibi diğer sancaklar arasında bölünmüş ve düzenli bir şekilde yönetilmiştir.

Çetine vladikasına bağlı olarak Karadağ'da beş nahiye bulunuyordu. Bunlar 1614'te doksan köyden oluşuyor ve 3500 hâne, 8000 dolayında yetişkin erkek nüfus burada yer alıyordu. İçlerinde silâhlı 1000 kişilik bir kuvvet vardı. Karadağlılar, Venedikliler'e karşı olan mücadelelerde ve bölgedeki isyan olaylarında Osmanlılar'a yardımcı olurlardı. Bu durum 1683'teki II. Viyana bozgununa kadar sürdü. Karadağlılar savaş sırasında 1688'de Venedik'in himayesi altına girdiler. 1692'de

1278 (1862-62)
Karadağ
ışyanında
Abdi Paşa
kuvvetlerinin
yaptığı
savaşı
tasvir eden
bir resim
(İÜ Ktp.,
Album,
nr. 91207)

Osmanlı kuvvetleri Çetine'yi tahrip etti. Şehir 1704'te yeniden imar edildi. Osmanlı karşıtı hareketler giderek arttı. Ruslar, 1711'de Karadağ'a elçi göndererek onları Osmanlılar aleyhinde harekete geçirmek istedilerse de Prut savaşında mağlûp olunca bu faaliyetlerine son verdiler. 1714'te Bosna Valisi Köprülüzâde Nûman Paşa Venedikliler'den yardım gören Karadağlılar üzerine yürüdü ve Çetine'yi yeniden tahrip etti. 1718 Pasarofça Antlaşması sonrası Karadağ'da bir süre sükûnet sağlandı. İşkodra Valisi Buşatlı Kara Mahmud Paşa, Karadağ'ı tam olarak kontrolü altına almak için uzun bir mücadeleye girişti. 1795'te Kruse savaşında hayatını kaybetmesi üzerine Zeta'nın doğusundaki bir kısım kabileler Karadağ'a iltihak ettiler.

Osmanlı gücünün azalmasının da etkisiyle ortaya çıkan ayaklanmalar giderek Karadağ'ı bağımsızlığa götürdü. Rus etkisi hâkim hale geldi. Çar II. Petro (1830-1851) ilk defa olarak Karadağlılar'ın hükümdarı unvanını aldı. Ancak bu bağımsızlık 1878'deki Berlin Kongresi'ne kadar milletlerarası câmia tarafından tanınmadı. Bu süre zarfında Ruslar Karadağ'ın idaresinde yeni düzenlemeler yaptılar. Osmanlılar'ın elinde bulunan Podgoriça'ya karşı yapılan saldırılar Osmanlı kuvvetlerinin Karadağ'a girmesine yol açtı. 1838'de iki taraf arasında imzalanan antlaşmayla Hersek-Dalmaçya sınırı yakınındaki Grahova arazisi tarafsız hale getirildi. II. Danilo'nun (1852-1860) Osmanlı hükümetiyle tâbiiik bağlarını kesmesi, Osmanlılar'a karşı baş gösteren hareketlenmeler üzerine Ömer Paşa kumandasındaki bir ordu Karadağ'a girdi. Avusturya Karadağ'ın muhtariyetini tehdit eden bu hareketi protesto etti. Bunun üzerine 1853 Martında sınırlardaki mevcut durumun geçerli olması şartıyla bir antlaşma yapıldı. Kırım Harbi sonrasında toplanan Paris Kongresi'ne başvuran Karadağlılar, Osmanlılar'ın hiçbir zaman topraklarına hâkim olamadığı ve sürekli bir savaş halinin bulunduğunu ileri sürerek istiklâllerinin tasdikini, ayrıca Arnavutluk ve Hersek'ten bazı toprakların kendilerine verilmesini istedilerse de bu hususta herhangi bir karar alınmadı. 1858'de mücadeleye yeniden başladı. Hüseyin Paşa kuvvetleri Grahova'da Karadağlılar'a mağlûp oldu. Bunun üzerine 1859'da İstanbul'da toplanan elçiler tarafsız arazi olan Grahova'nın ve yakınındaki toprakların Karadağ prensliğine verilmesini kabul etti. 1861'de Hersek'te çıkan isyan hareketi Kara-

dağlılar tarafından desteklenince Osmanlı kuvvetleri 1862 baharında iki kol halinde Karadağ'a girdi. Karadağ Prensi II. Nikola Osmanlılar'la anlaşma yapmak zorunda kaldı ve Osmanlı isteklerini kabul etti. Fakat Rusya'ya harekete geçirecek İşkodra'yı Hersek'e bağlayan ve Karadağ'dan geçen yol üzerinde Osmanlı kuvvetlerinin yerleştirildiği kuleleri yıktırttı. 1876'da Sırbistan Osmanlılar'a karşı savaş ilân edince müttefiki sıfatıyla Karadağ da ona katıldı. Savaşın sonlarına doğru Nikšić, Podgorica, Bar'ı aldı. Ülgün'ü (Dulcigno) ele geçirdi. 1878 Berlin Kongresi'nde Karadağ istiklâlini kazandı. Karadağ'ın eline geçen arazilerdeki müslüman halk buraları terketti. 1881'e kadar Karadağ arazisi iki katına çıktı ve I. Balkan Harbi'nin ardından tekrar genişledi. Bu süreç daha verimli ve yerleşik bölgelerin ilhakıyla ilgili olarak görülebilir. Coğrafi genişlemeye daha çok şehir ahalisinden oluşan müslüman nüfusun kovulması ve imhası eşlik etti. 1912 ile 1941 yılları arasında katliamlar tamamen sona ermemekle birlikte bu durum savaş zamanı tamamıyla gözle görülür hale geldi. Sırp'ların idaresindeki Yugoslav Krallığı'nın bir parçası olarak Karadağ politik kimliğini kaybetti. 1945'ten sonraki Yugoslavya'da ise eski haline getirildi. Sırbistan ve Sırp Ortodoks kilisesi arasındaki yakın ilişkiler sebebiyle Karadağlılar etnik kimlikleri açısından kendilerini Sırp halkının bir parçası olarak görmekle tamamen bağımsız bir Karadağ halkı kabul etmek arasında tarih boyunca kararsız kalmışlardır. 1980'li yılların sonundan itibaren öncelikle müslüman nüfusun zararına olan, ancak Karadağlılar'la diğerlerinde de kayıplara yol açan ve kimlik değiştirdiklerini beyan etmeyi hedefleyen baskılardan şahıslara, mülklere ve kültürel mirasa yönelik fizikî saldırılara kadar değişen şekillerde şiddetli bir Sırplaştırma kampanyası başladı. 1991'de Slovenya, Hırvatistan, Bosna-Hersek ve Makedonya Yugoslavya'dan ayrıldığında Karadağ'daki Sırp yanlısı yönetim Sırbistan ile birlikte Savezna Republika Jugoslaviye adındaki yeni federasyonu oluşturdu. Ancak 2001 yılı başlarında Yugoslavya'daki rejim değişikliği Karadağ'ı da etkilemiştir. 22 Nisan 2001'deki seçimleri kazanan devlet başkanı M. Đukanović, Yugoslavya'dan bağımsızlık için referanduma gideceğini ilân etmiştir. Ancak Yugoslavya'dan ayrılma istekleri Avrupa Birliği ve NATO tarafından desteklenmeyince bugüne kadar referandum gerçekleştirilmemiştir.

İslâmî kültür özellikle şehirlerde, bugünkü Karadağ'ın dağlık iç kesiminde Osmanlılar'ın kurduğu yerleşim yerlerinde yoğunlaşmıştır. XIX. yüzyıla gelinceye kadar yeni yerleşim yerleri kurulmuştur. Bunların en önemlisi, Hersek sancağının idare merkezi olan ve 1570 civarında inşa edilen Hüseyin Paşa (Boljanić) Camii'nin yer aldığı Pljevlja'dır (Taşlıca). Şairlerin, hattatların, âlimlerin ve İslâm kültürünün diğer temsilcilerinin ortaya çıktığı ve eserler verdiği öteki merkezler de Bijelo Polje (Akova), Nikšić ve Podgorica'dır.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, VI, 104-107, 413-443, 462-468; Đ. Popović, *Istorija Crne Gore*, Beograd 1895; VI. Dorđević, *Crna Gora: Austrija 1814-1894*, Beograd 1924; G. Vuković, *Ratovanje Crne Gore sa Turskom*, Sarajevo 1930; J. Jovanović, *Istorija Crne Gore*, Cetinje 1948; Z. Bešić, *Geologija Severozapadne Crne Gore*, Cetinje 1953; B. Durđev, *Turska vlast u Crnoj Gori u XVI i XVII vijeku*, Sarajevo 1953; a.mlf., "Karadağ", *El²* (Ing.), IV, 574-575; E. Hösche, *The Balkans: A Short History from Greek Times to the Present Day* (trc. T. Alexander), London 1972, s. 95, 96, 97, 130, 142, 144; *Istorija Crne Gore* (ed. D. Vujić), Titograd 1975, I-III; A. Andrejević, *Islamska monumentalna umetnost XVI veka u Jugoslaviji*, Beograd 1984, s. 37-40; E. Vlajki, *Građanski Rat u Crnoj Gori*, Ottawa, ts.; Mustafa Memić, "Nastanak i širenje islama u sadašnjim granicama Crne Gore", *POF*, XLI (1991), s. 155-185; Besim Darkot, "Karadağ", *IA*, VI, 221-230; M. Lutovac, "Crna Gora", *Enciklopedija Jugoslavije*, Zagreb 1956, II, 398-488.

NENAD MOAČANIN

KARADENİZ

Balkan ve Anadolu yarımadalarıyla
Kafkasya arasında uzanan
iç deniz.

Kabaca elips biçiminde olan ve sahillerinin yaklaşık yarısı Avrupa, yarısı Asya topraklarında bulunan Karadeniz'in boyutları doğu-batı doğrultusunda 1170 km. (Poti-Burgaz), kuzey-güney doğrultusunda en geniş 600 km. (Ereğli-Odesa), en dar 265 kilometredir (İnebolu-Kırım kıyıları). Güneybatısındaki İstanbul Boğazı aracılığıyla Marmara denizi, dolayısıyla Ege ve Akdeniz'le ilişkili olan Karadeniz kuzeyinde bulunan Kerç Boğazı ile de yüzölçümü 40.000 km²'ye yaklaşan Azak denizine bağlıdır ve dar anlamda 420.000 km²'yi bulan yüzölçümü bu denizle birlikte 460.000 km²'ye ulaşır. En derin yeri Ayancık'ın yaklaşık 80 km. kuzeyinde olup 2245 metredir.

Eskiçağ'da Pontus Eukseinos denilen deniz Anadolu'daki Türk hâkimiyetinden